

In onze familie zit geen greintje magie zoals in sprookjesboeken. We hebben geen opa die kan vliegen, geen oom die ergens zijn tijdmachine aan het bouwen is, of ouders die wereldberoemde ondergedoken tovenaars zijn. Onze opa loopt met een stok, ooms hebben we niet, en pap en mam zijn plotseling begonnen met opmerkingen als: ‘Zet dat terug waar je het vandaan hebt’ en ‘Waar is je schooluniform?’ en ‘Ga alsjeblieft eerst je kamer stofzuigen.’

Volgens mijn grote zus Claude maakt dit ons heel gewoontjes. Maar dat waren we nooit. En ik snap niet waarom we daar nu mee zouden moeten beginnen.

Ik wil niet beweren dat er geen grote veranderingen zijn geweest. Hier voelt het allemaal heel saai, dat is zeker. Heel erg benauwend. En natuurlijk heeft niemand een toverstokje, of een eigen superbehelpzame roedel wolven, of een stuk rots dat in hele zinnen kan praten om ons uit de penarie te helpen. Er zijn geen parallelle universums onder onze gootsteen, geen andere werelden in onze klerenkast, of perfecte piepkleine mensjes tussen

onze muren. Hoogstens schoonmaakmiddelen, kleren en mogelijk muizen. Ik heb geen schoenen die met een eigen willetje overal ronddarren. Ik heb één paar gympen dat minstens één maat te klein is, maar ik vertik het om ze weg te gooien omdat ze overal met mij mee op avontuur zijn geweest. De wasmachine zal de grasvlekken niet uit Claudes dierbare nieuwe spijkerbroek krijgen, en op dit moment krijgt pap de koffievlek die hij op opa's vloerkleed heeft gemorst er niet uit. Dus ben ik er vrij zeker van dat niemand van ons ook maar iets kan laten verdwijnen.

Waar het mij om gaat is dat er meer soorten magie bestaan. Ze hoeven niet hetzelfde te betekenen, of alleen in sprookjes voor te mogen komen. Want dat voelt voor mij gewoon niet oké. Claude zegt dat we een verschillend idee hebben over magie en dat ik me altijd zonder goede reden verwonder over het een of ander, omdat ik altijd veel te makkelijk onder de indruk ben. Dag en nacht ben ik op zoek naar wat gewone magie, want dat is het soort waar ik in geloof en om eerlijk te zijn denk ik dat we er wel wat van kunnen gebruiken.

Als ik dat zeg, rolt Claude met haar ogen en zegt: 'O, ja? Nou. Succes ermee.'

Als je geen sprookjesachtige magie bij de hand hebt worden je problemen minder fantastisch en ook niet zo leuk om op te lossen. Bijvoorbeeld: pap heeft gauw een groot zwaar boek over bomen op de koffievlek gelegd en dat ligt daar nu midden in de kamer waar het niet hoort,

als een koffer in een kanaal. Elk moment kan iemand, hoogstwaarschijnlijk opa, ertegenaan lopen en achter de waarheid komen. Claude zegt dat het geen pretje zal zijn als dat gebeurt en dat je erop kunt wachten. Hoe optimistisch ik meestal ook ben, nu begin ik toch te denken dat ze op dit punt misschien gelijk heeft.

Ik ben tien en Claude is dertien.

Ze ruikt naar kersen en heeft zwarte make-up rond haar ogen. Ze heeft de rechtste, witste tanden en de meest glanzende tandpastaglimlach die ik ooit heb gezien. Als ze een goede bui heeft ziet ze eruit als een tandartsadvertentie, maar tegenwoordig komt dat niet vaak voor. Pap zegt dat Claudes tandpastaglimlach een beetje op een sterrenregen is gaan lijken, omdat die hoogstens een of twee keer per jaar voorkomt en als je met je ogen knippert, mis je hem.

Toen ik zes was en Claude negen zagen we een sterrenregen in Californië. Urenlang regende het sterren en ik viel in slaap voor het over was. Je zou wel heel erg langzaam met je ogen moeten knipperen om die te missen.

Claude is een afkorting van Claudia Eloise, die naam past bij saai, wat deze dagen wel zo'n beetje klopt. Vanaf dat we terug zijn in Engeland en bij opa zijn ingetrokken, klaagt ze voortdurend dat niets de moeite waard is en er geen barst te doen is. Pap en mam zijn haar 'de klagmuur' gaan noemen, maar alleen als ze het niet kan horen. Ze fluisteren het achter hun hand, maar volgens

mij hoeven ze die moeite niet te nemen. Voor zover ik weet is Claude zo goed als volledig gestopt met luisteren naar alles wat ze te zeggen hebben.

Pap en mam heten Dan en Rina, afkortingen van Daniel Samson Applebloom en Marina Jane Blake. Sinds we zijn aangekomen zijn ze met hun hoofd ergens anders en als een gek bezig met stomme, rare, oninteressante dingen zoals solliciteren op banen waar je niet voor hoeft te reizen, of zich aanmelden bij huisartsen en ons in scholen duwen. Dat zijn geen dingen die we van onze ouders gewend zijn. Eigenlijk doen ze totaal het tegenovergestelde van wat ze ons ons hele leven hebben voorgehouden. Het is heel verwarrend. Claude denkt dat pap en mam toen we even niet keken, zeg maar, van de ene op de andere dag volledige persoonlijkheidstransplantaties hebben ondergaan. Ze zegt dat het goed mogelijk is dat ze niet meer onze vertrouwde ouders zijn en we goed moeten opletten, want dat er van alles kan gebeuren.

‘Weet je zeker dat zij de enigen zijn?’ zeg ik, omdat ik op dit moment zou durven wedden dat zijzelf die transplantatie ook heeft ondergaan. Ze gedraagt zich absoluut niet als mijn vroegere zus. Ze is lang niet meer zo leuk als ze was.

Bij mij is er niks overgeplant. Ik ben precies dezelfde als altijd, ook al is alles om me heen veranderd. Mijn naam kan niet korter en een tweede naam heb ik niet. Het is wat het is en iedereen noemt me gewoon Joy.

Het 'hier' waar we terecht zijn gekomen is opa's huis. Hij heet Thomas Blake en is mams vader, al vind ik het soms moeilijk te geloven dat ze zelfs maar familie van elkaar zijn. Als ik het niet wist, zou ik ze nooit samen uit een rij vaders en dochters halen. In nog geen miljoen jaar. Opa is een beetje vaag en wazig, alsof iemand hem met een zacht potlood heeft getekend, terwijl mam zo duidelijk is als een zwarte markeerstift. Mam is heel aanwezig, bijdehand en kleurrijk. Opa is meer bescheiden en ingetogen. Mam is een socialist, wat een lang politiek woord is voor goed zijn in delen, en opa? Nou, opa allesbehalve. Mam zegt dat we wereldburgers zijn en het vrije verkeer van personen over de aardbol moeten steunen, maar ik denk dat opa liever een mooi hoog hek rond dit ene kleine eiland zou willen zetten met daarop in grote letters:

VERBODEN TOEGANG

en

PRIVÉTERREIN

en

WEGBLIJVEN!

Ons gezin is het over heel veel dingen niet met opa eens. Ik denk dat we het daarom met hem vooral over het weer hebben.

De letters op zijn deurmat zijn T.E. Blake, maar hij wil niet zeggen waar de E voor staat, dus raad ik er maar naar. Elke dag mag ik van mezelf een nieuwe poging wagen. Ik geloof niet dat ik al warm ben, maar tot nu toe heeft hij niet besloten me te corrigeren, dus ga ik er gewoon mee door.

Thomas Eikelmuis Blakes gezicht zit vol zakken en bulten zoals bij een rugzak en als hij praat stromen de zakken en bulten vol lucht om daarna weer leeg te lopen. De brieven die hij krijgt zijn meestal folders voor pantoffels die je elektrisch kunt verwarmen, en badkuipen met echte deuren in de zijwand om in en uit te stappen, en gehoorapparaten vermomd als leesbril. Ik vind die folders briljant en slim, maar Thomas Eierpruim Blake is het daar niet mee eens. Hij zegt dat altijd koude voeten hebben en niet in en uit het bad kunnen klimmen

en niet goed kunnen horen of zien geen redenen zijn om zoiets geweldig te vinden. Ik denk dat hij dat over veel dingen zegt. Ik geloof niet dat hij gauw iets geweldig vindt. Meestal is hij van top tot teen grijs, alsof hij net uit een kamer komt waar het plafond het begeven heeft. Claude zegt dat zoiets nooit zou gebeuren in Thomas Eksteroog Blakes huis, waar alles bang is om niet op de goede plaats te staan. Ze zegt dat de plafonds de moed niet op zouden kunnen brengen. Ze zouden het gewoon niet durven.

Mam is erop gebrand dat we het allemaal uitstekend met elkaar kunnen vinden, nog zoiets waarvan mijn zus zegt dat ze dan lang kan wachten. We mogen eigenlijk nog niet zeggen wat we van opa vinden, omdat we hem nog niet goed genoeg kennen om een oordeel over hem te hebben. Mam zegt dat familie nou eenmaal familie blijft, aan welke kant je ook staat, welke huiselijke gewoontes je er ook op na houdt of waar je ook in gelooft. Pap zegt dat we allemaal geduld met elkaar moeten hebben en meer tijd met elkaar moeten doorbrengen om het stof te laten neerdalen.

‘Weinig kans,’ zegt Claude, en ik denk: wat voor stof? Er is geen stofje te zien, maar zowel pap als mam zegt dat het wachten de moeite waard zal zijn en dat de echte opa uiteindelijk tevoorschijn zal komen als een vlinder uit zijn cocon of minstens als een vervelde slang.

In Mexico heb ik duizenden monarchvlinders uit zien

komen en de heuvels in een levend trillend rood zien veranderen en ik heb een ratelslang zijn oude vel achter zien laten in het hete zand, dun en papierachtig als vloeipapier. Dus vraag ik me af hoe snel en sensationeel Thomas Elfendertig Blakes openbaring zal zijn.

Claude schudt haar hoofd naar mij, vervolgens naar pap en mam, en daarna in het algemeen naar onze nieuwe benauwde wereld, en knarsetandend zegt ze binnensmonds iets over dat de slingers nog even in de kast zullen moeten blijven.

Voordat we hier neerstreken, hebben we altijd veel rondgereisd. Sinds ik een baby was, nog voor ik het me kan herinneren, reisden, leefden, werkten en hingen we met zijn vieren in allerlei delen van de wereld rond. Claude, pap, mam en ik. We waren altijd zo vrij als vogels. Claude heeft ergens in een van haar vele schriftjes een lijst bijgehouden van alle plaatsen waar we zijn geweest en ik ben het precieze aantal vergeten, maar de wereld telt 195, zo niet meer landen, dus waren we nog maar net begonnen.

Opa noemt wat wij deden ‘over de wereld lanterfanteren’. Pap en mam noemden het altijd ‘een manier van leven’.

Als we vroeger familie van planten waren geweest, zouden we helikopterzaadjes van de esdoorn zijn geweest of paardenbloempluisjes die op een briesje van de ene plek naar de andere zweven, zich met hun eigen zaken bemoeien, overal naartoe gaan, zonder zich zorgen te maken over waar dat zal zijn.

Mam keek overal waar we waren naar de zonsonder-

gang en verzuchtte dan verzaligd: ‘Wat hebben wij een geluk.’ Ze zei altijd dat ze zich nooit kon voorstellen dat we op één plek zouden blijven, in één doos, in één straat met allemaal dezelfde, vastgespijkerde dozen.

En daar waren we het allemaal mee eens.

Als we moeite hadden met dingen achterlaten, waren er altijd nieuwe dingen vóór ons om het goed te maken. De giechelende zussen in het eethuisje in Hanoi die zoetzure soep maakten, of de olifantenboten in Mumbai, of Fabiola, het meisje in Mexico-Stad, dat me Spaans leerde terwijl ze me leerde rolschaatsen, zodat ik pas veel later beseftte dat ik het alle twee tegelijk had geleerd.

En als de problemen ons boven het hoofd dreigden te groeien, zoals enorme muggenbeten, of levend gekookte cavia’s op het menu, of uitlaatgassen zo dik en klam als watten, dan kwam een verhuisdag gewoon als geroepen en liever eerder dan later.

Tot nu toe ben ik opgegroeid met vooruitkijken naar wat erna kwam. Want zolang ik me kan herinneren, was er net om de hoek altijd iets interessants te beleven of was het spannend om daar te zijn.

Dat vonden we alle vier fijn en ik heb nooit iets anders gekend, en daarom zeggen pap en mam dat het geen wonder is dat ik het zonnigste, avontuurlijkste mensenkind ben dat ze kennen.